

Георги Пехливанов

На дядо ми

В памет на дядо ми, чието име с гордост нося!

Помня детското слънчево лято,
помня вълните и морския бриз,
как си играехме с брат ми безгрижно –
бягайки двама по пясъка чист.

Помня морето...и шамандурите,
помня стария каменен мост,
как идваше залеза розовосинкав –
приятен, нечакан, скитащ се гост.

Помня талянните мрежи крайбрежни
и калдармите ръждиви в(ъв) мрака,
виж ме – аз същото босо дете съм –
макар, че времето никак не чака.

Помня зелените дървени лодки,
помня и пълните каси с(ъс) риба,
и винаги с мъка си тръгвах към къщи –
щом дойдеше време – от там да си ида.

Помня белите люспи в ръцете ти
и окачените скърпени мрежи,
щом спомних си пейката стара на двора –
погледа мой от сълзи се премрежи.

Помня мъжете – боси по пясъка –
тегळेци дългите, здрави въжета,
помня лампата...под нея комарите –
хапещи моите тънки крачета.

Помня те... истински – как ме прегръщаш,
липсваш ми много – дори да отричам
и още боли ме, че тѝй и не казах –
колко много... теб дядо обичам!

КРАЙ

© Георги Пехливанов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6726>]